

[doBlegrAda]

El Magazine de la Sala Versus Glòries

Juny del 2020 - Número 02

ROSER BATALLA Íntegra i colpidora

SALA FLYHARD Referent de treball i èxit

La CULTURA en èpoques de vulnerabilitat

GUSTAFSSON R60 L'obra que veuràs després del confinament

[sAla
VERSUS
Glòries]

#COMSEMPREAPROPTEU

Tornarem molt aviat.

 @salaversusglories · @salaversus_gl · @salaversusglories

La nova NORMAlitat

Després de tres mesos confinats i amb una desescalada per fases no és d'estranyar que tothom tingui ganes boges de sortir al carrer i viure amb "normalitat", però tot apunta que aquesta "normalitat" com la coneixíem deixarà d'existir, almenys durant un temps. Mascaretes per sortir al carrer, distanciamment social... Diuen que tot és qüestió d'acostumar-se i que es pot viure amb "normalitat" allò que ara ens sembla impossible. Però pensant ara en una desescalada al nostre sector, se'ns desperten moltes incògnites que, a dia d'avui, encara no s'han resolt. Hem vist alguns vídeos que es prenen amb humor la situació (que seria de nosaltres sense l'humor!), on imaginem com serà el futur, per exemple, dels actors i actrius damunt de l'escenari: duran mascaretes, es faran petons amb pantalles de plàstic, les abraçades es faran amb un film transparent pel mig... Ben bé podria tractar-se d'una comèdia, oi? Tot i que més aviat és un drama.

Imaginem-nos ara el públic. Com se sentirien els riures a través d'una mascareta? I el so dels aplaudiments amb els guants de plàstic? Com reaccionaríem davant d'algú que tus a la platea? De veritat podem gaudir d'un espectacle amb totes aquestes mesures de seguretat pel mig? Els actors i actrius podrien concentrar-se en la seva feina? Si és així la "nova NORMAlitat" de la que parlen, ens hem de plantejar si serveixen les mateixes normes per a tots els sectors.

Rotundament NO. I, per descomptat, que estem fent i farem el que calgui per evitar que hi hagi més contagis i més víctimes per la COVID-19. Això per

damunt de tot. Però creiem que cal sentit comú. La **NORMA**, ara per ara, s'aplica en funció de les mesures de seguretat sanitàries, però obvia l'especificitat de la nostra activitat. És evident que amb un distanciamment social (2 metres) els actors i actrius no podrien treballar (exceptuant els monòlegs). A banda d'això, i segons les fases de desescalada establertes, els teatres ja podem obrir a la 2ª fase, però amb un terç d'ocupació del nostre aforament. Sabeu què significa això? En el nostre cas es tracta de només 30 butaques. Es pot sobreviure amb només un terç d'ocupació? No. És un suïcidi. Tenim els números fets i a nosaltres, com a la majoria de sales privades que formem part d'**ADETCA**, no ens surten els comptes. Perquè obrir significa despeses, ara fins i tot potser més, perquè amb la "nova NORMAlitat" hi haurà uns protocols sanitaris que hauré de seguir i tindran uns costos afegits als de sempre, i són unes despeses que existeixen tant si omplim la platea com si no. Malauradament no ens podem arriscar a generar pèrdues perquè no tenim aquest suport econòmic que ens ho permeti, perquè no sabem quan de temps durarà aquesta situació i perquè no sabem com reaccionarà el públic. Per altra banda, volem que venir al teatre sigui una activitat on el públic vingui a gaudir i no a patir per un possible contagi. Teatre online? Teatre a l'aire lliure? Sí, evidentment les alternatives a aquesta situació temporal són ben vingudes, però a banda de reinventar-nos el que necessitem, sobretot, és el recolzament de l'administració i, quan arribi el moment d'obrir, el vostre, el del públic. Agraïm moltíssim la feina que s'està fent des d'**ADETCA** i altres entitats, que saben de primera mà com funciona el nostre sector, i estan lluitant per aconseguir unes mesures adequades, sostenibles i viables per a la nostra activitat. No podem obrir sense tenir-les. No volem obrir sense tenir-les. I si cal esperar, esperarem. Gràcies a totes i tots pel recolzament, per la paciència i la comprensió.

Cada dia és un dia menys per retrobar-nos!

Volem que venir al teatre sigui una activitat on el públic vingui a gaudir.

Avui tenim...

03 - Editorial.

La "nova NORMAlitat" i la manca de sentit comú. Serveixen les mateixes normes per a tots els sectors?

04 - Entrevista a Roser Batalla.

Va interpretar una fantàstica Maggie a "Amy and the orphans". Descobriu la Roser més íntegra i sincera.

08 - Sala Flyhard, treball i èxit.

Vam col·laborar amb #LifeSpoiler. Promouen l'autoria local contemporània i fan un teatre, com nosaltres, de màxima proximitat.

10 - L'opinió de l'Anna Carner.

Actriu, coach i terapeuta Gestalt. Parlem sobre la nova realitat i la cultura com a clau en èpoques de vulnerabilitat.

12 - Gustafsson R60, l'obra que veuràs quan tornem.

La Trama Produccions és la nostra cia. resident. La seva autora i directora, Rosa Molina, ens avança els detalls d'aquesta comèdia.

14 - Sabies que...

La Sala Versus Glòries està ubicada en un barri en ple creixement i amb molts equipaments culturals, els coneixeu?

15 - Festival Grec des de casa. Aquest any podreu participar des de casa a les diferents activitats que us proposem les sales de proximitat de Barcelona

16 - La Barcelona de la COVID-19. Raul Castillo ens cedeix les fotografies que ha fet durant aquest confinament dels llocs més emblemàtics de Barcelona.

18 - Orquestra Simfònica del Vallès.

Descobreix l'única orquestra simfònica de l'Estat espanyol a on els treballadors són alhora els propietaris.

A close-up portrait of a woman with long, wavy brown hair. She is resting her head on her hands, looking directly at the camera with a slight smile. The background is dark and out of focus. There are some geometric shapes in shades of red and orange overlaid on the bottom left of the image.

“Segueixo els
meus principis;
si són equivocats
i/o no els encerto,
en responc.”

Entrevistem a Roser Batalla

“Al llarg del temps he anat descobrint que dedicar-hi la meva vida va més enllà del fet d’interpretar.”

Roser Batalla és actriu, dobladora, directora i traductora amb una llarga carrera professional. Després de debutar amb Dagoll Dagom a “El Mikado” l’hem pogut veure, entre d’altres espectacles, a “Mar i Cel”, “Snoopy! El musical” (premi Actriu de repartiment de l’AADPC), “Rena Lluçot” (menció especial dels Premis de la crítica al 1993) o “El mètode Grönholm” i el “Principi d’Arquimedes” (dos espectacles pels quals va ser nominada als premis Butaca). Darrerament ha treballat a espectacles com “Xarnegos”, “L’omissió de la família Coleman” i a la nostra sala amb “Amy and The Orphans”. A televisió la vam gaudir a “Nissaga de poder” i “El cor de la ciutat” i com a traductora ha fet l’adaptació de grans musicals, com per exemple “Sweeney Todd” (Premi Especial de la Crítica 1995 i Premi FAD 1996), així com també “Chicago”, “La jaula de las locas” o “A chorus line”, entre d’altres. També s’ha atrevit a portar les batutes de la direcció, amb l’ajudantia de “Via Gagarin” i la direcció de “Un roure” i “Les dones de Frank”.

1. Què et va motivar a treballar com a actriu?

Als dotze anys vaig començar a fer petites presentacions de les obres de teatre que muntava la llavors APA de la meva escola. Un total de quatre mini-monòlegs durant els dos darrers cursos de l’EGB. Els escrivia, i també dirigia el grup de teatre, en Pep Dalmau, un autèntic mestre de l’escena (tot i tenir una altra professió). Ell em va obrir aquesta primera porteta a aquest ofici dient-me “crec que has de provar-ho, i penso que t’agradarà molt”. Al llarg del temps he anat descobrint que dedicar-hi la meva vida va més enllà del fet d’interpretar: l’observació, la comunicació, la comprensió del món, d’allò humà, de les sensacions, dels sentiments, dels comportaments... de mi mateixa. En Pep ens ha deixat fa molt poc, i des d’aquí li agraeixo un cop més la seva amistat, la seva generosa saviesa i la passió pel Teatre, que comparteixo.

2. Com van ser els teus inicis a la professió?

Dolçíssims. Als setze, i altra vegada amb en Pep com a artífex, vaig entrar al grup L’Ou Nou, dirigit per en Joan Bas, i integrat tant per actors amateurs com professionals. Vaig aprendre un munt! Després, vaig llicenciar-me en Interpretació a l’ITB, de fantàstics records i companys! I el meu bateig professional va ser als vint-i-un fent la Yum-Yum d’El Mikado, amb Dagoll-Dagom. El camí començava, i molt bé.

3. A la Versus Glòries et vam veure fa poc a l’espectacle Amy & The Orphans. Com valors l’experiència? Havies treballat alguna vegada a doble grada?

Sí, ja hi havia treballat -i també a quatre bandes. El principi d’Arquimedes, Xarnegos i El despertar de la primavera, per exemple. És, de fet, la disposició que més m’atrau. I amb el públic a tocar, ja és perfecte. I quan l’obra, a més, és una petita joia... què més podria desmanar? Amy & The Orphans, com les

ciutades, reuneix tots els requisits, i té totes les qualitats. Un gust.

4. De quin projecte/espectacle estàs més satisfeta?

...de veritat que no ho sé... Dels que he impulsat o he participat en impulsar, n’estic moltíssima! I, digues-li com vulguis, de cada feina en copso, n’extrec i en recordo sobretot allò que m’agrada més. Si hi ha hagut cap qüestió de més mal païment... doncs això: que es quedi en “cap qüestió”. A mi em funciona. Sempre.

5. Després de tants anys fent teatre, cine, televisió, doblatge, quin és l’aprenentatge que t’enduus de la professió?

Enllaço amb la primera pregunta: aquest ofici et dona la possibilitat de no només conèixer de primera mà infinitat de situacions i comportaments, sinó de treballar-les, de passar-les pel teu sedàs, i de descobrir que no en tens només un. Que pots crear-ne i tot. Aprens, sobretot, a reconèixer les possibilitats vitals que ja tens.

Canviar i sanejar el nostre modus vivendi és senzill, però tenim encara més por que cabreig.

//Imatge promocional "AMY & THE ORPHANS".

6. Com vas rebre la notícia del COVID-19 i del confinament?

Mira, feia temps que desitjava ser a casa meua i no haver-ne de sortir per cap mena d'obligació. Que, de sobte, l'obligació fos quedar-me a casa em va semblar una picada d'ull de qui o del que sigui. El fet afegit (al meu desig) d'haver de sortir amb mascareta, guants i distància prudencial... estrany, però proveïdor de situacions de les quals prendre'n nota... aplicables a properes feines, segur... La gent que es dedica a l'Art ho aprofita tot, hehehe...

7. Què és el millor i el pitjor d'estar confinada a casa?

Evidentment, el pitjor és la distància física de la gent que estimo i m'estima. Sempre ho és. I no trepitjar escenari... aix...

El millor, estar més amb mi mateixa, posar-me al dia de tot allò que no trobava el seu temps i aprofitar per aprendre o descobrir coses noves. Com prendre el sol al meu petit balcó, i convertir-lo en una platja.

8. Com és el teu dia a dia? T'ha canviat molt la vida?

Cada dia és diferent. Estic llegint, escrivint, traduint, dibuixant, fent puzzles i manualitats, revisant, trobant, llençant, reciclant ... Sóc de natural molt nocturna, i feia molt de temps (des del meu embaràs... fa vint-i-dos anys!) que no em llevava tan renovada amb tan poques hores de son. Estic recuperant la meua energia pròpia i la manera de estar-hi sempre en contacte. Feliç, tu.

9. Ara que ja estem a la desescalada, com has viscut la sortida al carrer i les noves mesures de seguretat?

Continuo sortint quan necessito fer-ho, que encara no és gaire sovint. Prenc les mesures obligades, és clar. Sense obsessions. Gaudeixo de les sortides tant com de l'estada a casa.

10. Aquests dies hem estat consumint molta cultura online. Creus que això ha ajudat a valorar la cultura de manera diferent?

Malauradament, no som massa conscients de la importància cabdal de la Cultura, l'Ensenyament i la Sanitat. En aquesta darrera, últimament hi hem pensat molt. N'hem parlat moltíssim. Pel que fa a Ensenyament i Cultura, ja sabem que és molt més còmode governar qualsevol societat que es plantegi i qüestioni poc. A l'hora de la veritat, doncs, em temo que tornarem a mirar cap a una altra banda.

11. Què opines de la precarietat del sector? Quina seria, segons la teua opinió, la solució per canviar aquesta situació?

Aquesta societat està força malalta. La solidaritat hi és mentre ens resulta còmoda. Tots els sectors són precaris, perquè tots se sostenen sobre sous precaris a la base. I cada vegada la distribució dels diners és més ferotge, perquè ens hem cregut que per viure bé n'hem de fer molts. Canviar i sanejar el nostre modus vivendi és senzill, però tenim encara més por que cabreig. Pitjor que això: les directrius que

seguim ens semblen normals. Són inacceptables.

12. Creus que seria possible actuar amb les mesures de seguretat que tenim ara (mascaretes, guants, distanciament social)?

Podríem escriure obres de teatre sobre aquesta temàtica; fins i tot fer versions d'altres encabint-les en aquesta estètica... (imagineu Romeu i Julieta amb dues famílies que, simplement, no volen estar a prop per por de contagi). Més enllà d'això, de tota manera, res. En l'Art, i per tant en un escenari, tot significa. I si mascaretes, guants i distància no són importants o no tenen cap significat en a la història que expliquem -o la versió que en fem- ja podem oblidar-nos-en.

13. Quins són els teus futurs projectes? (que es puguin explicar)

Amb tota aquesta situació, fa de mal dir. Però hi ha projectes, i tant! De tota mena! I arribaran a bon port, segur.

14. Si poguessis escollir un/a director/a, un/a dramaturg/ga i actor o actriu amb qui treballar, qui seria?

M'agradaria molt poder treballar amb tota la gent de talent que de moment l'únic que pot fer és lluitar per l'oportunitat de compartir-lo. N'hi ha molta! ...De vegades, tenim tanta poca traça distingint entre fama, èxit i talent...

15. Canviaries alguna cosa de la teva trajectòria?

Estic satisfeta del camí. Potser de vegades voldria haver estat més "llesta" i haver-me guanyat així més "marge d'acció". Però només de vegades. I només potser. Entenc l'ambició d'una altra manera.

16. Com t'imagines d'aquí 10 anys?

Tranquil·la. Hehehe.

17. Què li diria la Roser d'ara a la Roser del passat?

"Doncs, sí, tot el que vindrà ha anat bé. Gràcies, preciosa."

18. Escull una paraula que et defineixi; un llibre; una obra de teatre; una pel·lícula; una cançó; i un plat.

Què difícil. Provo.

Íntegra. Per bé i per mal. Segueixo els

meus principis; si són equivocats i/o no els encerto, en responc.

El mago, de John Fowles. El vaig llegir en plena adolescència. Em va atrapar i em va fer pensar sobre molts aspectes de "la vida". En certa manera, vaig fer una espècie de "clic". Hi ha infinitat de grisos arreu.

Cyrano de Bergerac, d'Edmond Rostand. Té tots els ingredients que converteixen una història en universal. Cada personatge és un bombó. Cada escena, un disseny perfecte. I és vers. Puc demanar més?

All that jazz, dirigida pel geni Bob Fosse i protagonitzada per un esplèndid Roy Scheider... sobre la creativitat i el món al voltant, que tendeix a apreciar-la poc. A revisar sovint.

Finishing de hat, del mestre Stephen

Sondheim, sobre la creativitat i el món interior. Un cant (en aquest cas, literalment) a saber ser un mateix.

Qualsevol. Menjo (i provo) de tot. Ni vicis ni aversions. Ni fòbies ni dèries. Em guanyen, això sí, els sabors àcids, salats i amargs davant els dolços. Posats a demanar, però... un bon ceviche... doble...

"Aquesta societat està força malalta. La solidaritat hi és mentre ens resulta còmoda."

FOTOGRAFIA: Anton Mariam.com

//Imatge promocional "AMY & THE ORPHANS".

RECOMANEM

Sala Flyhard

Referent de treball i èxit.

FOTOGRAFIA SALA FLYHARD

//www.salaifyhard.com

Equip Flyhard

La Sala Flyhard va néixer la tardor de 2010. Abans, però, al 2006, el mateix equip (Roser Blanch, Jordi Casanovas, Clara Cols, Pablo Lammers i Sergio Matamala) ens havíem constituït com a companyia i també com a productora. Des de bon principi amb un segell molt clar: teatre de text, català i contemporani. El naixement de la sala representava la continuïtat del projecte que havíem engegat uns anys abans i va significar dotar-nos d'un espai on poder mostrar els nostres espectacles. Els nostres objectius eren (i segueixen sent) promoure l'autoria local contemporània (i especialment les dramaturgies novelles) i fer un teatre de màxima proximitat (l'espai així ens ho marca) en el qual els espectadors es capbusassin completament en les històries, que segur que els són molt properes.

Com a sala productora els espectacles que s'hi exhibeixen són majoritàriament produccions pròpies. Pro-

gramem pocs espectacles per temporada, uns cinc, que estan en cartell unes vuit setmanes. Aquesta és la fórmula que hem trobat per poder oferir als professionals amb qui treballem unes condicions el més òptimes possibles, tenint en compte els recursos amb què comptem. Ens agrada oferir la nostra estructura (també la nostra experiència i trajectòria) per donar veu a creadors i creadores diverses, ja que hi ha moltíssimes històries que volen ser explicades i molt de talent en tots els perfils professionals que es veuen implicats en una producció teatral (des dels intèrprets fins als tècnics, passant per escenògrafs, figurinistes, etc., etc.), però sovint els falta un marc, una estructura on desenvolupar els seus projectes, i aquí és on entrem nosaltres.

Al llarg dels anys, però, ens hem anat trobant obstacles, els mateixos que us explicaria qualsevol persona del sector teatral (i cultural, en general), ja que estem parlant

Hem entès que junts com a col·lectiu...

d'un àmbit molt precaritzat, econòmicament parlant. Més enllà d'això, però, ens fa molt feliços pensar que hem aconseguit consolidar un projecte que parteix de textos inèdits i amb equips artístics sovint molt poc mediàtics, i que per tant, demana a l'espectador fer gairebé un acte de fe. I ens fa molt feliços que els espectadors confiïn en nosaltres i en allò que temporada rere temporada els anem oferint.

I parlant de la propera temporada 20-21 que tenim gairebé encetada ens agradaria destacar dues de les obres

que no hem pogut exhibir la temporada d'enguany degut al tancament de tota activitat econòmica pel covid19. Obrirem la temporada amb **INSTRUCCIONS PER ENTERRAR UN PARE** i també podrem veure **ESTIGMES**.

A més, ens agradaria posar el focus en quelcom positiu que hagi esdevingut d'aquesta pandèmia mundial. I per nosaltres això seria l'enfortiment del vincle entre les companyies i sales de proximitat. Hem entès que junts com a col·lectiu, som més forts.

Treballant junts: Flyhard - Versus Glòries

Des del primer moment que vam conèixer el nou equip directiu de la Sala Versus Glòries vam veure que hi havia connexió i que la nostra col·laboració seria inevitable. I així va passar. L'espai físic de la Sala Versus Glòries, amb la seva doble grada, i el doble de capacitat que la Sala Flyhard, el converteix en un espai ideal per reprogramar obres que han acabat exhauint localitats a la Flyhard.

L'obra de teatre **#lifespoiler** que havia exhauint localitats a la Flyhard durant dues temporades (5 mesos en total) va ser la candidata per fer temporada a la Versus Glòries. I l'experiència no va poder ser més positiva. L'obra va créixer en molts sentits, a nivell d'escenografia, d'il·luminació i fins i tot d'interpretació, sense perdre gens ni mica la proximitat amb el públic.

A més tot l'equip humà de la Versus Glòries es va reunir al nostre voltant en el procés de muntatge i tot van ser facilitats.

L'equip Flyhard - Versus Glòries continuarem buscant fórmules de col·laboració.

// #LifeSpoiler es va presentar a la Sala Versus Glòries del 9/10 fins el 3/11 de 2019.

... som més forts.

L'OPINIÓ de...

Anna Carner

Coach i terapeuta gestalt

<https://centrestudi.com/>

L'Anna Carner és actriu, directora, pedagoga d'interpretació i treball corporal i terapeuta Gestalt. A més a més, és llicenciada en Administració i Direcció d'Empreses.

Actualment, és Terapeuta Gestalt especialitzada en arts escèniques. Compagina les teràpies individuals amb la difusió del seu mètode "Gestalt Escènic: la Consciència d'Interpretar", dirigit a actors/actrius, cantants i ballarines. Paral·lelament, continua treballant com a actriu i coach d'actors.

Durant més de 18 anys, s'ha dedicat a la pedagogia teatral, l'esgrima artística i el treball corporal en diferents escoles de teatre (Institut del Teatre, Laura Jou, Aules, Centre Estudi), tot treballant amb adolescents, infants, adults, persones amb risc d'exclusió social i grups amb diversitat funcional. Al mateix temps, ha treballat activament per tal de promoure l'autoconeixement i la consciència entre professors de primària i secundària en Màsters i Postgraus de Montessori Canela a Madrid i Barcelona.

1. Dos mesos confinats a casa suposem que donen per a moltes consultes psicològiques. Quin balanç fas d'aquesta primera etapa de confinament i quins han estat els primers efectes que hagis pogut observar en la gent?

Primer de tot, cal dir que aquesta situació s'ha viscut de manera molt diferent segons les circumstàncies de cadascú. Per exemple, els que hem anomenat "treballadors de primera línia" han treballat més que mai i en circumstàncies d'estrès. Em refereixo als sanitaris, educadors socials, personal de neteja i personal del sector de l'alimentació. Aquestes persones, han patit moments d'estrès, ansietat, xoc traumàtic, insomni... Fets que tindran conseqüències psicològiques a llarg termini.

Després, hi trobem els que han perdut a familiars i amics propers. Aquests han patit molt, perquè el procés ha estat absolutament deshumanitzat. No han pogut acompanyar als éssers estimats quan estaven malalts, en els últims moments, i ni tan sols han pogut enterrar-los i fer els ritual d'acomiadament amb dignitat. Per a mí, això és terrible i deixarà seqüeles importants

i imagino que molts dols congelats.

Per últim, estem els que ens hem quedat a casa. Tot i que en aquest grup també diferenciaria els que hem seguit treballant, amb molts canvis en la forma, i els que s'han quedat sense feina.

En Gestalt parlem del contacte-retirada. Diem que estem més sans quan el contacte i la retirada son fluïts (com un infinit). Quan el contacte-retirada està descompensat, diem que estem neuròtics. Hi ha caràcters que es neurotitzen més cap al contacte (és a dir, es perden en l'altre, en l'exterior, i els costa saber què volen o necessiten en realitat). D'altra banda, hi ha uns altres caràcters que es perden més en la retirada (es tanquen en la seva "cova", saben què necessiten però els costa molt el contacte amb l'altre i amb l'exterior per poder anar-ho a buscar).

Els caràcters més de contacte, a qui els costa la retirada, van patir molt més al principi del confinament. La "retirada" obligatòria els angoixava i, o bé n'eren conscients i ho manifestaven, o no n'eren conscients i compensaven l'angoixa amb llistes inacabables d'activitats per fer a casa, converses constants

als grups de WhatsApp, moltes video-trucades... Són els que es van estressar passats els primers 15 dies de confinament i durant els 15 dies següents van caure en el Netflix i el sofà per, després, poc a poc, trobar l'equilibri.

Per altra banda, els caràcters de "retirada" van ser molt feliços les 3 primeres setmanes. Sentien que, per fi, el món es parava i podien estar a casa tranquil·lament sense tenir remordiments. Ja no es sentien obligats a veure ningú ni a fer coses. Van estar uns dies en el seu "paradís". Però, poc a poc, aquests caràcters es van començar a adonar que necessitaven de l'altre i llavors va començar a aparèixer la tristesa i l'ansietat.

Amb el temps, tots dos tipus de caràcter van anar trobant l'equilibri. Crec que les persones que ens hem permès creuar per tot aquest terrabastall emocional, hem pogut aprendre molt d'aquest procés: com m'escolto, què necessito, què vull en realitat i com puc anar-ho a buscar.

2. Ara que comencem amb la desescalada, hi ha una previsió en termes psicològics de com pot afectar-nos,

per exemple, a les relacions i a la tornada a la “nova normalitat”?

En primer lloc, això de la “nova normalitat” a mi em fa reflexionar. Si ho llegim en el sentit de “el que és habitual”, crec que les circumstàncies ho són tot menys habituals. Però si ho llegim com a derivat de “norma”, em porta a pensar que estem sotmesos a les directrius que algú marca per nosaltres. Això s'assembla més a la realitat i, la veritat, a mi les “normes” imposades per algú sempre em desperten desconfiança. Prefereixo dir-ne la nova realitat, que sempre és canviant i imprevisible.

A banda d'això, el que sento és que entrem tots en una època de dols relacionats amb pèrdues inesperades i sobtades que comporten un dol (i de vegades fins i tot un trauma). Es consideren causes de dol no només les pèrdues d'éssers estimats, sinó també les relacionades amb projectes o propòsits de futur, de formes de vida, de salut, de lloc de residència, laborals, relacionals o vinculars... Tot dol comporta dolor emocional i només es depura passant per unes fases emocionals que haurem de transitar: xoc o desconcert, intent de negació de la pèrdua, ràbia, tristesa, acceptació, perdó i resignificació per arribar a la pau. Crec que serà una època emocionalment dura per a molts. Però també, si ens atrevim a transitar el dolor, ve una època de resignificació de les nostres vides i dels nostres valors, que ens portarà a llocs més sans per nosaltres, on podrem estar més en harmonia amb allò que pensem, sentim i fem. És a dir, podrem estar més en equilibri amb nosaltres i amb la natura. Perquè tota pèrdua comporta un aprenentatge.

No obstant això, la pèrdua també genera por. I no és més valent el que no té por (aquest és un inconscient) sinó el que la traspasa. La por, si no es traspasa, ens porta a paraitzar-nos, tancar-nos, protegir-nos, defensar-nos. En definitiva, no ens deixa avançar i, així, alguns es tornen més conservadors. A més a més, la por s'expressa en aquest país molt sovint en forma de ràbia que, moltes vegades, es converteix en violència. Per tant, i ja ho hem vist durant el confinament, comencem a veure també un augment de pensaments i

actes més violents i pròxims a la radicalització de partits de dretes.

3. Com creus que pot afectar aquesta crisi al teixit teatral de la ciutat? Creus que la gent tindrà ganes d'anar al teatre? I els actors, podran assumir tots els canvis o mesures de seguretat que s'hagin de prendre?

Crec que les ganes d'anar al teatre hi seran igual o més. El problema no seran les ganes, sinó els impediments econòmics, de distància, de normatives sanitàries... Crec que, almenys durant un temps, ens haurem de reinventar. Tal i com haurem fet de forma individual, la indústria teatral hauria d'aprofitar el moment per autoavaluar-se. Per aprendre dels errors del passat i adaptar-se a la nova realitat.

En relació amb les mesures de seguretat pels actors, se'm fa molt difícil de valorar, ja que per desgràcia estem en un país molt poc clar i estructurat. Canvien constantment de parer i de normes. Sembla però que, al menys durant aquest 2020, ens faran ballar d'un lloc a l'altre i això serà nefast per tots. Pels actors i per tothom en general.

4. Quin missatge donaries per a seguir confiant en la cultura i el teatre com a eina de superació de la crisi, reunió i reflexió?

Aquesta crisi ens ha connectat amb la vulnerabilitat, que no és el mateix que la fragilitat. En termes gestàltics, la vulnerabilitat té a veure amb el “deixar-nos tocar” i, per tant, també ens dóna la capacitat de tocar a l'altre. Així doncs, aquesta crisi ens ha fet mi-

//Anna Carner.

Crec que el món digital ha trencat moltes barreres durant el confinament i hem entrat de forma molt ràpida en l'era de la digitalització. El teatre també s'haurà d'adaptar a aquesta nova era. Sí, ja sé que el primer que pensem és que el teatre s'ha de veure en directe i en presencial. Però també crec que la digitalització del teatre és possible i obre un nou món. Un exemple serien les representacions amb menys espectadors en la platea, però amb molts més espectadors en streaming que seguiran el directe des de qualsevol lloc del món i pagant un preu més baix. Crec que aniran apareixent moltes altres i, com en tot, els primers que arribin es consolidaran millor.

llors actors, millors dramaturgs i, sobretot, millors persones. Si confiem en aquesta eina, el nostre teatre serà més ric i arribarà molt més als espectadors. Sigui a través del mitjà que sigui.

En èpoques de vulnerabilitat, la cultura és clau per ajudar-nos a obrir emocions que ens costen, per sentir-nos menys sols, per ampliar horitzons, per fer-nos reflexionar... En definitiva, la cultura ens serveix per acompanyar-nos en el viatge de fer-nos millors persones. És un bé de primera necessitat!

PRÒXIMAMENT A LA SALA VERSUS GLÒRIES

GUSTAFSSON R60

FITXA ARTÍSTICATítol: **Gustafsson R60**

Idioma: Català

Durada: 80 minuts.

Autoria i direcció: **Rosa Molina**

Interpretació:

**Edgar Moreno, Xavier Pàmies,
Laura Porta, Rafaela Rivas,
Núria Sanmartí i Raül Tortosa**Assistent de direcció: **Mar Esteban**Producció: **La Trama Produccions
en col·laboració amb Pomodoro**Música: **Setembre (www.setembre.cat)**

Fotografies:

Henry Sorribas i Carlos Márquez**Companyia resident de
la Sala Versus Glòries T.19/20****ABANS DE COMENÇAR...**

«**Gustafsson R60**» és la història d'una taula. I de tot el que hi passa al voltant una nit que un grup d'amics celebra un (incòmode) sopar. També és la història de sis personatges molt diferents que tenen una característica comuna: tots ells estan insatisfets.

Poc a poc, el públic anirà coneixent el Pau, que menja compulsivament, sobretot olives i que viu des de fa 10 anys amb la Martina, tot i que no li és gaire fidel. I la Núria, que no porta gens bé la seva ruptura amb el Joel, tot i que la seva saga sobre zombis vegetarians es ven força bé a les llibreries. I la Martina, dinàmica i xerraire i entestada a organitzar un sopar que sembla que només li fa il·lusió a ella. I l'Èric, un personatge misteriós, d'identitat múltiple, de professió dubtosa i fan del duo anglès de música electrònica The Chemical Brothers. I el Joel, un publicitari un pèl fanfarró, que sembla estimar més la taula que a la seva nova parella, l'Estel, un personatge encisador i aparentment no gaire intel·ligent a qui li agrada acariciar cactus i que no té clar si el vi es diu cabernet sauvignon o Canet souvenir. I per tot arreu globus vermells i secrets que malden cada cop menys destrament per romandre amagats.

L'obra pretén ser una reflexió sobre l'amor i l'amistat i sobre el que hom desitja realment però no és capaç de dir per vergonya, por a no ser acceptat, resignació o temor a que alguna cosa canviï i aleshores el món que l'envolta no torni a ser mai més el mateix.

«Gustafsson R60» és una comèdia romàntica on mai es perd l'esperança d'esdevenir millor, de convertir-nos en allò que som, que sabem que som i que no podem callar més. Com diu l'ària més famosa de «Madama Butterfly», l'òpera preferida de la Núria i de l'Èric: «Un bel dì vedremo / levarsi un fil di fumo sull'estremo / confin del mare. / E poi la nave appare». És a dir, un bell dia veurem un fil de fum a l'horitzó i sabrem que per fi la nau ha arribat a port. La nostra. La que conté tots els somnis i promeses. La que tornarà algun dia i rebrem amb felicitat. No en tingueu cap dubte.

Quan vaig escriure aquesta obra no intuïa fins a quin punt la fascinació pels temes nòrdics acabaria esdevenint una mena de premonició. El text parla d'un taula fictícia de disseny suec (no us hi escarrasseu, el model no existeix) concebuda a un estudi de Göteborg i d'un possible becari danès, company de feina de la Martina, que pertorba els pensaments del Pau i exacerba la seva gelosia.

Ja tenim doncs una referència a Suècia i una altra a Dinamarca (on per cert, Erik és un dels noms més populars). Faltava el tercer país escandinau, Noruega, on per una d'aquelles caramboles de la vida, hi he acabat residint.

És Oslo des d'on us adreço aquestes línies i des d'on volo per dirigir aquest grup d'actors meravellosos que fan molt més que donar vida als personatges escrits sobre el paper. Els transcendeixen, els multipliquen i els converteixen en humans, divertidament humans.

Un darrer apunt abans d'acabar aquesta explicació sobre l'obra: sabíeu que originàriament The Chemical Brothers tenien un altre nom? Es deien The Dust Brothers però es van haver de canviar el nom perquè a Estats Units ja hi havia un grup que s'anomenava així.

Us preguntareu per què és tan important això. Però de moment no us ho podem dir. Quan veieu l'obra, que esperem que sigui molt aviat, ho descobrireu.

I per cert, cap taula ha patit danys durant la creació de «Gustafsson R60» O sí?

Rosa Molina

Sabies que...

Hi ha molta gent que quan els hi parles de la **Sala Versus Glòries**, et pregunta: I on és això? I molts s'imaginen que estem apartats de la ciutat de **Barcelona**. Doncs no!

Estem al costat de la **Plaça de les Glòries**, ens trobem al barri de Fort Pienc, un dels cinc barris que formen el districte de l'Eixample. El seu nom sorgeix d'una antiga fortificació militar anomenada Fort Pius (en homenatge a Francesc Pio di Savoia, marquès de Castel Rodrigo i capità general de Catalunya durant el període 1715-1722).

Actualment ens trobem en un barri en ple creixement i amb molts equipaments culturals, com per exemple, el **Centre Cívic de Fort Pienc** que és un dels més reclamats per la gent del barri i que acull nombroses activitats. L'**ESMUC** (Escola Superior de Música de Catalunya) està situat a l'edifici de l'Auditori de Barcelona, un dels edificis moderns del barri construït per l'arquitecte navarrès José Rafael Moneo Vallés. Al mateix edifici també podem trobar el **Museu de Música de Barcelona** amb una col·lecció total de 2000 instruments, dels quals n'exposen més de 500. És considerat un dels més importants de l'estat espanyol.

Un altre dels equipaments culturals de rellevància és el **Teatre Nacional de Catalunya**, un dels teatres públics de Catalunya que va néixer amb l'objectiu de consolidar espectacles de qualitat tant a escala nacional com internacional. Al seu costat trobem el **Mercat dels Encants**, de l'arquitecte Fermin Vázquez, amb un espectacular edifici arquitectònic que no deixa indiferent a ningú. Si encara no heu anat, no us perdeu l'activitat frenètica que hi ha a dins, gent que va amunt i avall per fer-se amb la relíquia inesperada, tot un espectacle!

I per si no n'hi ha prou, al costat de les Glòries també s'hi troba l'edifici **Disseny HUB Barcelona**, una obra de MBM arquitectes, format per Oriol Bohigas, David Mackay, Oriol Capdevila i Francesc Gual, on podeu visitar el Museu del Disseny i gaudir d'exposicions temporals d'objectes del disseny. Davant, i al costat de la Meridiana, trobem el Centre Cívic la **Farinera del Clot** amb una programació àmplia de cursos, tallers i activitats per tots els gustos.

Ja veieu que sols no ens hi trobem!

**Us convidem a fer un tomb pel barri
i descobrir espais en plena transformació.**

El Festival Grec des de casa!

GR&C | de Proximitat

Les diferents sales de proximitat de la ciutat que hem hagut de suspendre espectacles programats a l'edició d'enguany del Festival Grec, impulsem un projecte virtual que ens permetrà mantenir la participació al Festival amb propostes vinculades a l'Amèrica Llatina.

Una plataforma online on cadascuna de les sales involucrades anirà generant continguts i activitats durant el mes de juliol dins la programació del Grec.

Viatjarem a Cuba, Mèxic, Argentina o Brasil per trobar-nos amb dramaturgs i dramaturgues, directors i directores, companyies, actors i actrius que formen part dels espectacles que conformen la programació del festival i que es posposen a la temporada 20/21 dins el que s'ha anomenat "De Grec a Grec".

Podreu participar a les xerrades sobre la situació de les arts escèniques a l'Amèrica Llatina, coneixereu com es gestionen les sales al continent sud-americà, o quina repercussió té el teatre dins la societat cubana, gaudireu de lectures en streaming i podreu veure material documental i audiovisual de les obres a través de Youtube o Vimeo. En resum, més de 15 activitats per gaudir del Festival Grec des de casa vostra! Estigueu atents a les nostres xarxes!

Us hi esperem!

FUERA DEL JUEGO

"De Grec a Grec" a la Sala Versus Glòries

Una ficció documental inspirada en el cas Padilla.

Dagoberto Rodríguez / Abel González Melo

Interpretació:

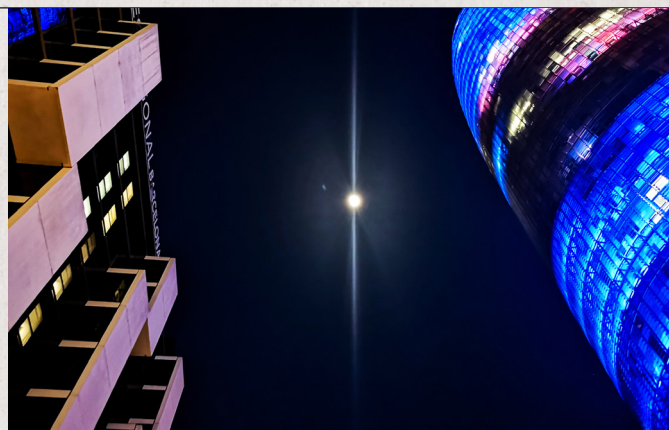
Yadier Fernández, Ginnette Gala i Rey Montesinos

LA BARCELONA DE LA **COVID-19** per Raúl Castillo

El confinament ens ha deixat imatges impactants d'una Barcelona buida, totalment desconeguda, imatges d'una bellesa insòlita que han immortalitzat molts fotògrafs i ciutadans.

Gràcies a Raúl Castillo us podem compartir un petit recull d'aquests llocs emblemàtics de Barcelona durant la crisi de la Covid-19, imatges que quedaran per sempre gravades a les nostres retines.

u.vuitanta
ESTUDI GRÀFIC

info@uvuitanta.net

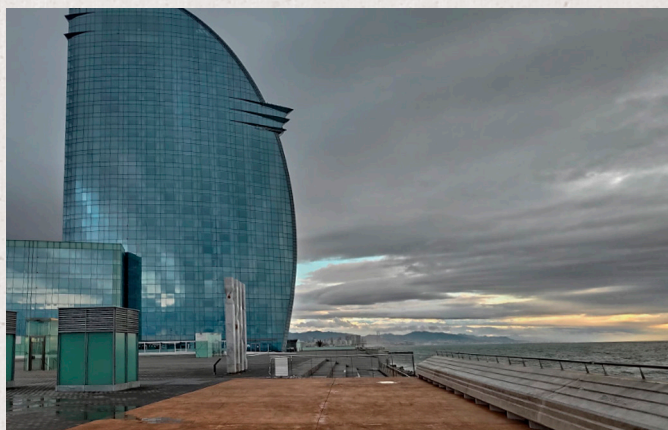
tel. 606 82 34 21

uvuitanta.wixsite.com/uvuitanta

Serveis de disseny gràfic
per a arts escèniques.

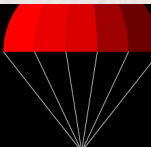
**Cartells, llibrets, fullets,
programes de mà...**

Pàgines web i material promocional.

COMUNICACIÓ

IMATGE

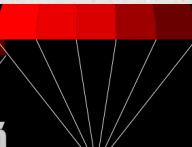
ANALÍTICA

ENTRADES

PROMOCIÓ

WEB

A photograph of the Orquestra Simfònica del Vallès performing in a church. The musicians are wearing VR headsets and holding controllers, suggesting a virtual reality performance. The church's ornate architecture, including a large mosaic of a religious figure, is visible in the background. The lighting is warm and focused on the stage.

Orquestra Simfònica del Vallès

la clàssica
més innovadora

L'Orquestra Simfònica del Vallès és un projecte de economia social molt singular, doncs és l'única orquestra professional estable de l'estat espanyol que és privada, on a més els músics en són els propietaris. El seu model artístic passa per dissenyar experiències musicals amb la màxima qualitat artística i amb la voluntat d'arribar al màxim nombre d'espectadors i oients possible, apropant el repertori clàssic a tothom, innovant en formats i en la posada en escena, establint diàlegs amb altres disciplines artístiques com la dansa, el teatre o el cinema, i apostant per noves maneres de relacionar-se amb l'audiència.

En línia amb aquests objectius, en aquestes darreres temporades, l'orquestra ha creat, produït i estrenat espectacles teatrals amb música clàssica, com per exemple **"Papà Mozart amb Roger i Joan Pera"**, amb guió de Sergi Belbel i direcció d'escena de Miquel Gorriz; espectacles de dansa urbana amb la companyia de hip hop i dansa urbana, Brodas Bros, com **"Pere i el llop"** de Prokófiev o el **"Carnaval dels animals"** de Saint Saëns amb guió d'Ivan Morales; ha posat la música a ballets clàssics i contemporanis amb grans companyies de dansa, com el **"Rèquiem de Mozart"** amb Crea Dance de Maria Rovira, el **"Trencanous de Txaikovski"** amb la Compañía Nacio-

nal de Danza o **"Zaguan y Alento"** amb el Ballet Nacional; ha creat **"Cartes a Julieta"**, un espectacle de música pop estrenat en el Festival Grec de Barcelona 2019 amb Ivan Labanda cantant les cançons del mític disc d'Elvis Costello *Juliet Letters* and *The Brodsky Quartet* acompanyat per un quartet de corda de l'OSV i amb direcció d'escena de Sergi Belbel; ha creat espectacles híbrids com **"Els 7 pecats capitals"** de divulgació de la clàssica amb el mediàtic comunicador Ramon Gener; i ha produït espectacles de música de cinema amb el suport en escena d'actors de doblatge com Salvador Vidal, la veu de Harrison Ford, John Travolta o Liam Neeson, en el **"Tribut a John Williams"** o **"Els immortals del cinema"**, espectacle estrenat en co-producció amb la Sala Versus Glòries,

Segons ens comenta el responsable de l'àrea de Comunitat i Territori de l'orquestra, en Xavier García, "Ens encanta explorar noves formes de presentar la nostra música, amb el desig que la gent s'emocioni en un concert de clàssica, encara que sigui el primer cop que l'escolta en directe, i li perdi la por. Per què com diu el nostre President i viola de l'orquestra, en Jordi Cos, la música no es de qui la fa sinó de qui la necessita".

Per a la nova temporada de concerts **Simfònics al Palau** 2020-21, que enguany celebrarà la seva 25ena edició, continuen apostant per aquestes propostes de formats innovadors, amb projectes com **"La Flauta màgica de Mozart"** en versió concert (14 novembre 2020), **"El Somni d'una nit d'estiu de Mendelssohn"** amb textos de la poetessa Irene Solà i direcció d'escena de Dani Coma (6 febrer 2021) o el concert de bandes sonores **"De Pel·lícula!"** (8 maig 2021) amb un guió de Jordi Cos, i amb els actors de doblatge Jordi Brau (la veu de Tom Hanks, Tom Cruise o Robin Williams) i Luis Posada (Leonardo di Caprio, Johnny Depp o Jim Carrey), presentant músiques tant populars i emocionants com Titanic, Pirates del Carib o Forrest Gump, entre d'altres.

CONTACTE

Sala Versus Glòries
Castillejos, 179 · 08013 Barcelona

+34 93 669 37 55
info@salaversusglories.cat

www.salaversusglories.cat

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**Ajuntament
de Barcelona**

Sala Versus Glòries · Castillejos, 179 · 08013 - Barcelona
info@salaversusglories.cat · www.salaversusglories.cat

 [@salaversusglories](#) · [@salaversus_gl](#) · [@salaversusglories](#)